ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 1. októbra 2009 *

Vo veci C-141/08 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 3. apríla 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, so sídlom vo Foshane (Čína), v zastúpení: J.-F. Bellis, advokát, a G. Vallera, barrister,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci E. McGovern, barrister, v zastúpení: B. O'Connor, solicitor,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: H. van Vliet, T. Scharf a K. Talabér-Ritz, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, so sídlom v Rochdale (Spojené kráľovstvo),

Pirola SpA, so sídlom v Mapelle (Taliansko),

Colombo New Scal SpA, so sídlom v Rovagnate (Taliansko),

v zastúpení: G. Berrisch, a G. Wolf, Rechtsanwälte,

Talianska republika, v zastúpení: R. Adam, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), A. Tizzano, A. Borg Barthet a E. Levits,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. marca 2009,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 14. mája 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd. sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 29. januára 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada (T-206/07, Zb. s. II-1, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol žalobu podanú žalobcom a smerujúcu k zrušeniu nariadenia Rady (ES) č. 452/2007 z 23. apríla 2007, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou vyberanie dočasného cla uloženého na dovoz žehliacich dosiek

s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 109, s. 12, ďalej len „sporné nariadenie“), v rozsahu, v akom toto nariadenie ukladá antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek vyrábaných žalobcom.

Právny rámec

2 Na účely určenia existencie dumpingu článok 2 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45), v znení zmien a doplnení uskutočnených nariadením Rady (ES) č. 2117/2005 z 21. decembra 2005 (Ú. v. EÚ L 340, s. 17, ďalej len „základné nariadenie“), upravuje v odsekoch 1 až 6 všeobecné pravidlá týkajúce sa metódy určenia sumy označovanej ako „normálna hodnota“.

3 Článok 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia upravuje osobitné pravidlo týkajúce sa metódy určenia tejto normálnej hodnoty v prípade dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom.

4 Podľa článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia sa napriek tomu uplatnia všeobecné pravidlá uvedené v odsekoch 1 až 6 tohto článku pre niektoré krajiny vrátane Čínskej ľudovej republiky, ak sa na základe tvrdení jedného alebo niekoľkých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu, preukáže, že u tohto výrobcu, resp. výrobcov prevládajú podmienky trhového hospodárstva.

5 Kritériá a postupy na preukázanie, či ide o takýto prípad, sú spresnené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia. Toto ustanovenie stanovuje:

„Tvrdenie v zmysle [odseku 7] písmena b) musí byť v písomnej forme a musí obsahovať dostatok dôkazov o tom, že výrobca pôsobí v podmienkach trhového hospodárstva, t. j. ak:

— …

— firmy majú jeden prehľadný súbor základných účtovných záznamov, ktoré sú nezávisle preverované v súlade s medzinárodnými účtovníckymi normami a ktoré sa používajú na všetky účely,

— …

Určenie, či výrobca spĺňa vyššie uvedené kritériá, sa prijme do troch mesiacov od začatia prešetrovania na základe osobitných konzultácií Poradného výboru a potom, ako výrobné odvetvie spoločenstva dostalo príležitosť vyjadriť svoje pripomienky. Toto určenie zostane v platnosti až do konca prešetrovania.“

6 Článok 20 základného nariadenia s názvom „Poskytovanie informácií“ vo svojom odseku 2 stanovuje, že strany môžu požiadať o konečné poskytnutie informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené uloženie konečných opatrení. Odseky 4 a 5 tohto článku stanovujú:

„4. Konečné poskytnutie informácií sa uskutoční písomnou formou. … poskytne [sa] čo najskôr, zvyčajne do jedného mesiaca pred konečným rozhodnutím alebo predložením návrhu na konečné opatrenie Komisiou podľa článku 9… Poskytnutím informácií nie je dotknuté následné rozhodnutie, ktoré môže prijať Komisia alebo Rada, ale ak takéto rozhodnutie vychádza z iných skutočností a dôvodov, tieto budú poskytnuté čo najskôr.

5. Námietky vznesené po konečnom poskytnutí informácií sa zohľadnia, len ak sú doručené v lehote stanovenej Komisiou, ktorá nesmie byť kratšia ako 10 dní, a to s prihliadnutím na naliehavosť záležitosti.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

7 Žalobca je spoločnosťou usadenou vo Foshane (Čína), ktorá vyrába a vyváža žehliace dosky najmä do Európskej únie.

8 V nadväznosti na sťažnosť podanú spoločnosťami Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA a Colombo New Scal SpA (ďalej len „vedľajší účastníci konania“) Komisia 4. februára 2006 uverejnila oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu žehliacich dosiek s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Ukrajine (Ú. v. EÚ C 29, s. 2).

9 Dňa 23. februára 2006 podal žalobca podľa článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia žiadosť o udelenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve. Komisia vykonala v júni 2006 v sídle žalobcu a v sídle spoločnosti prepojenej so žalobcom preverovania týkajúce sa otázky, či je možné žalobcovi priznať tento štatút, a určenia normálnej hodnoty predmetných výrobkov na čínskom trhu.

10 Komisia listom z 11. augusta 2006 informovala žalobcu, že podľa jej názoru nespĺňa kritérium upravené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia, a preto mu nemôže priznať štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve. Podľa Komisie totiž účtovné dokumenty žalobcu a audítorské správy neboli v súlade s požiadavkami medzinárodných účtovných noriem (International Accounting Standards, ďalej len „normy IAS“). Listom z 15. septembra 2006 Komisia odpovedala na pripomienky žalobcu a informovala ho o svojom rozhodnutí nepriznať mu štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve.

11 Dňa 30. októbra 2006 Komisia prijala nariadenie (ES) č. 1620/2006, ktorým sa ukladá dočasné antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 300, s. 13) (ďalej len „dočasné nariadenie“). Toto nariadenie potvrdilo zamietnutie žiadosti žalobcu o štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve a uložilo dočasné clo na dovoz žehliacich dosiek, ktoré vyrába, vo výške 18,1 %.

12 Dňa 1. decembra 2006 žalobca podal pripomienky k predbežnému nariadeniu vrátane otázky určenia štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve. Dňa 19. januára 2007 podal tiež ústne pripomienky v priebehu vypočúvania v sídle Komisie. Neskôr oznámil Komisii oficiálne štatistiky týkajúce sa mesačných čínskych dovozov oceliarskych výrobkov v priebehu rokov 2004 a 2005.

13 Komisia listom z 20. februára 2007 doručila žalobcovi konečný všeobecný informačný dokument a osobitný informačný dokument (ďalej len „konečné informačné dokumenty z 20. februára 2007“). V prvom dokumente Komisia oznámila svoj úmysel priznať žalobcovi štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve a v dôsledku toho znížiť jeho konečné dumpingové clo na 0 % vzhľadom na skutočnosť, že jeho žiadosť bola s ohľadom na nové údaje a vysvetlení prijateľná a odôvodnená.

14 Komisia totiž usúdila, že na jednej strane nedostatky v účtovných postupoch, ktoré vyšli najavo v štádiu predbežných opatrení, nemali významný vplyv na finančné výsledky zapísané v účtoch, a že na druhej strane nedostatočná povaha účtov po prvé nespôsobovala problém v súvislosti s informáciami týkajúcimi sa exportného predaja, keďže Komisia už akceptovala tieto údaje v čase, keď mala možnosť preveriť ich dôveryhodnosť, a po druhé nebola určujúca pri vnútroštátnych predajoch, keďže neboli dostatočne významné na to, aby mohli byť reprezentatívne. Komisia preto uviedla, že za týchto podmienok treba normálnu hodnotu určiť na základe výrobných nákladov a že náklady na oceľ sú jej podstatným prvkom. V tejto súvislosti Komisia usúdila, že oficiálne čínske štatistické údaje týkajúce sa dovozu ocele, predložené v priebehu správneho konania, potvrdzujú dôveryhodnosť účtovných údajov podniku týkajúcich sa nákladov na oceľ a umožňujú tak výpočet normálnej hodnoty na základe hodnoty vytvorenej v Číne.

15 Listom z 2. marca 2007 spoločnosti, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania a ktoré podnietili začatie antidumpingového konania, oznámili svoje pripomienky ku konečnému všeobecnému informačnému dokumentu z 20. februára 2007. Na jednej strane tvrdili, že žalobca nespĺňa kritérium uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia, na druhej strane uviedli, že v každom prípade posledná veta článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia bráni tomu, aby inštitúcie zmenili určenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve v priebehu konania.

16 Dňa 6. marca 2007 poradný výbor vytvorený v súlade s článkom 15 základného nariadenia (ďalej len „poradný výbor“) skúmal pracovný dokument, ktorý mu doručila

Komisia 20. februára 2007. Priznanie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve žalobcovi napadli viacerí členovia poradného výboru.

17 Faxom z 23. marca 2007 Komisia doručila žalobcovi zmenený konečný všeobecný informačný dokument a zmenený osobitný informačný dokument (ďalej spolu len „zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007“), ktorými oznámila, že prehodnotila svoje posúdenia z 20. februára 2007 týkajúce sa udelenia štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve žalobcovi. Komisia totiž predovšetkým usúdila, že prax žalobcu pozostávajúca z kompenzácie príjmov a výdavkov a zo súhrnného zaznamenávania obchodných transakcií do účtovných kníh v rozpore so zásadou záväzku predstavuje porušenie noriem IAS nezlučiteľné s požiadavkami, ktoré kladie článok 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia.

18 Komisia v ten istý deň tiež doručila členom poradného výboru zmenený konečný pracovný dokument na konzultáciu. Poradný výbor tento dokument schválil 27. marca 2007 po ukončení písomnej časti konania.

19 Dňa 29. marca 2007 Komisia doručila Rade návrh konečných opatrení založený na zmenenom konečnom všeobecnom informačnom dokumente z 23. marca 2007.

20 Lehota na predloženie pripomienok k zmeneným konečným informačným dokumentom z 23. marca 2007 bola žalobcovi stanovená na 29. marca 2007. Komisia na žiadosť žalobcu predĺžila túto lehotu do 2. apríla 2007.

21 Dňa 2. apríla 2007 žalobca predložil svoje pripomienky k uvedeným dokumentom. V tomto rámci žalobca spochybnil záver Komisie, podľa ktorého nespĺňa podmienky vyžadované na udelenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve, a požiadal ju, aby neprijala predpoklad sťažovateľov, podľa ktorého posledná veta článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia zakazuje Komisii prehodnotiť svoje pôvodné rozhodnutie neudeliť tento štatút.

22 Listom zo 4. apríla 2007 Komisia zaslala odpoveď, v ktorej potvrdila svoje závery o nesplnení podmienok vyžadovaných na udelenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve. Ďalej uviedla, že judikatúra týkajúca sa posúdenia žiadostí o štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve neumožňuje nové posúdenie pôvodného skutkového stavu.

23 Listom z 5. apríla 2007 žalobca požiadal Komisiu, aby navrhla Rade konečné opatrenia založené na konečnom všeobecnom informačnom dokumente z 20. februára 2007, keďže záver týkajúci sa štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve bol podľa žalobcu založený na nesprávnom právnom posúdení.

24 Dňa 23. apríla 2007 Rada prijala sporné nariadenie. Uvedené nariadenie uložilo konečné antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek, ktoré vyrába žalobca, vo výške 18,1 %.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

25 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. júna 2007 žalobca podal žalobu smerujúcu k zrušeniu sporného nariadenia v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek, ktoré vyrába. V ten istý deň podal

návrh na skrátené súdne konanie, ktorému sa vyhovelo. V priebehu konania pred Súdom prvého stupňa vstúpili na podporu návrhov Rady do konania ako vedľajší účastníci konania Komisia, spoločnosti a Talianska republika.

26 Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorá bola založená na dvoch žalobných dôvodoch, z ktorých prvý vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia a druhý z porušenia práva na obranu a článku 20 ods. 5 toho istého nariadenia.

27 Žalobca na podporu svojho prvého žalobného dôvodu tvrdil, že jediné vysvetlenie, ktoré bolo poskytnuté na odôvodnenie náhlej zmeny stanoviska Komisie v súvislosti s udelením štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve, je obsiahnuté v liste zo 4. apríla 2007, v ktorom Komisia tvrdila, že judikatúra týkajúca sa posúdenia žiadostí o takýto prístup neumožňuje nové posúdenie pôvodného skutkového stavu. Článok 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, tak ako bol vyložený rozsudkom Súdu prvého stupňa zo 14. novembra 2006, Nanjing Metalink/Rada (T-138/02, Zb. s. II-4347), nijako nevylučuje, že Komisia môže za podmienok ako v predmetnej veci zmeniť svoje pôvodné stanovisko. Výklad prijatý Komisiou, najmä výklad poslednej vety tohto ustanovenia, je okrem toho v rozpore so zásadou riadnej správy vecí verejných. Návrh konečných opatrení je v dôsledku toho založený na porušení uvedeného ustanovenia, čo tiež porušuje sporné nariadenie.

28 Súd prvého stupňa sa v bodoch 42 až 50 napadnutého rozsudku snažil preskúmať, či Komisia prehodnotila svoj návrh obsiahnutý v konečných informačných dokumentoch z 20. februára 2007 z dôvodu, že jej bolo zakázané znovu posúdiť pôvodný skutkový stav. V tejto súvislosti najskôr konštatoval, že v spornom nariadení a najmä v jeho odôvodneniach č. 12 až 14 nebolo odmietnutie zmeniť určenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve uvedené v predbežnom nariadení odôvodnené prekážkou nového posúdenia pôvodného skutkového stavu, upravenou v článku 2

ods. 7 písm. c) poslednej vete základného nariadenia, ale nesúladom účtovníctva žalobcu s normami IAS a neexistenciou nových okolností spôsobilých ovplyvniť toto posúdenie.

29 Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že ani zo zmenených konečných informačných dokumentov z 23. marca 2007 nevyplýva, že odmietnutie navrhnúť udelenie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve žalobcovi zo strany Komisie bolo odôvodnené zákazom nového posúdenia pôvodného skutkového stavu.

30 Súd prvého stupňa nakoniec konštatoval, že jediným dokumentom, v ktorom Komisia vysvetľuje, že judikatúra týkajúca sa určenia štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve neumožňuje nové posúdenie pôvodného skutkového stavu, je list Komisie zo 4. apríla 2007. V bode 49 napadnutého rozsudku sa však napriek tomu domnieval, že z tohto listu ako celku vyplýva, že poznámka Komisie týkajúca sa nemožnosti znovu posúdiť pôvodný skutkový stav má incidenčnú povahu, keďže inštitúcia svoje odmietnutie navrhnúť štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve založila na posúdení otázky, či žalobca spĺňa uplatniteľné hmotné kritériá.

31 Súd prvého stupňa z toho v bode 50 napadnutého rozsudku vyvodil, že tvrdenie žalobcu, podľa ktorého Komisia v tejto veci vychádzala zo zákazu nového posúdenia pôvodného skutkového stavu, je neopodstatnené. Rozhodol, že z tohto dôvodu nemožno prijať prvý žalobný dôvod a že diskusia týkajúca sa výkladu poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia a rozsudku Nanjing Metalink/Rada, už citovaného, je irelevantná.

32 Súd prvého stupňa v bode 54 napadnutého rozsudku doplnil, že okolnosť, že odôvodnenie napadnutého nariadenia nevysvetľuje, v čom sú závery obsiahnuté v konečnom všeobecnom informačnom dokumente z 20. februára 2007 neopodstatnené, a skutočnosť — za predpokladu, že by sa preukázala —, že Komisia nepodala v tejto súvislosti vysvetlenie, nemôžu samy osebe spôsobiť nezákonnosť napadnutého nariadenia.

33 Pokiaľ ide o druhý dôvod založený na porušení práva na obranu a článku 20 ods. 5 základného nariadenia, ten bol zamietnutý v bodoch 63 až 76 napadnutého rozsudku. Žalobca tvrdil, že takéto porušenie vyplývalo z okolnosti, že Komisia doručila Rade návrh konečných opatrení založených na zmenenej konečnej informácii z 23. marca 2007 len šesť dní po doručení tohto návrhu žalobcovi bez toho, aby počkala na uplynutie lehoty desiatich dní stanovenej článkom 20 ods. 5 základného nariadenia, a štyri dni pred dátumom stanoveným žalobcovi na predloženie jeho pripomienok.

34 Súd prvého stupňa najskôr v bodoch 63 až 70 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia z tohto dôvodu skutočne porušila článok 20 ods. 5 základného nariadenia. Predovšetkým rozhodol, že doručenie návrhu Rade zo strany Komisie sa nemohlo uskutočniť pred uplynutím lehoty desiatich dní upravenej týmto ustanovením. Podľa Súdu prvého stupňa je tento výklad nevyhnutný z hľadiska znenia článku 20 ods. 4 základného nariadenia a nevyhnutnosti vykladať odseky 4 a 5 tohto článku koherentne, ako aj na zabezpečenie, aby Komisia skutočne prihliadla na prípadné pripomienky dotknutých strán. Uviedol tak, že samotná okolnosť, že Rade už bol podaný návrh konečných opatrení, pritom sama osebe môže ovplyvniť dôsledky, ktoré by mohli byť vyvodené z týchto pripomienok.

35 Súd prvého stupňa okrem toho v tejto súvislosti konštatoval, že Komisia bola povinná informovať dotknuté strany o svojom novom stanovisku, tak ako bolo vysvetlené v zmenených konečných informačných dokumentoch z 23. marca 2007. Súd prvého stupňa v tomto ohľade uviedol, že vzhľadom na to, že článok 20 ods. 4 základného nariadenia výslovne odkazuje na „in[é] skutočnost[i] a dôvod[y]“, nepodporuje tézu, obhajovanú Komisiou, že samotná zmena posúdenia skutkových okolností, ktoré ostali nezmenené, si nevyžaduje žiadne oznámenie dotknutým subjektom.

36 Súd prvého stupňa však v bodoch 71 až 76 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že porušenie článku 20 ods. 5 základného nariadenia nebolo spôsobilé ovplyvniť obsah napadnutého nariadenia, a teda právo žalobcu na obranu, a preto táto nesprávnosť

nemôže viesť k nezákonnosti a zrušeniu napadnutého nariadenia. Pripomenul, že toto porušenie môže viesť k zrušeniu sporného nariadenia len vtedy, ak existuje možnosť, že správne konanie mohlo z dôvodu tejto nesprávnosti viesť k inému výsledku, čo by sa konkrétne dotklo práva žalobcu na obranu.

37 Súd prvého stupňa v tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ ide o otázku určenia štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve, zo spisu nevyplýva, že zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007 uviedli nové skutočnosti, ktoré ešte žalobcovi neboli oznámené. Doplnil, že v týchto dokumentoch Komisia iba informovala žalobcu o svojom úmysle prehodnotiť svoje predchádzajúce stanovisko a zachovať tak rozhodnutie pôvodne prijaté 15. septembra 2006 a vykonané v predbežnom nariadení. Žalobca teda už mal možnosť v priebehu skoršej fázy správneho konania vyjadriť sa ku stanovisku nanovo predloženému v týchto dokumentoch.

38 Pokiaľ ide o pripomienky žalobcu v tom istom liste z 2. apríla 2007 týkajúce sa uplatnenia poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia a už citovaného rozsudku Nanjing Metalink/Rada, Súd prvého stupňa v bode 75 napadnutého rozsudku rozhodol, že tieto pripomienky v žiadnom prípade nemohli mať vplyv na obsah napadnutého nariadenia, keďže, ako bolo konštatované v rámci prvého žalobného dôvodu, odmietnutie udeliť štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve vychádzalo z uplatnenia hmotných kritérií.

O odvolaní

39 Odvolateľ navrhuje Súdnemu dvoru, aby zrušil napadnutý rozsudok a vyhovel jeho návrhom formulovaným pred Súdom prvého stupňa, a to zrušeniu sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa uplatňuje na odvolateľa.

40 Rada, vedľajší účastníci konania a Talianska republika navrhujú, aby Súdny dvor zamietol odvolanie. Komisia navrhuje Súdnemu dvoru, aby vyhlásil žalobu za neprípustnú alebo ju zamietol.

41 Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza dva odvolacie dôvody založené na nesprávnom posúdení významu diskusie týkajúcej sa výkladu článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia vyplývajúcom zo zjavného skreslenia písomností v spise, ako aj na nesprávnom závere, pokiaľ ide o účinok porušenia článku 20 ods. 5 tohto nariadenia.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

42 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa neodpovedal na prvý žalobný dôvod, ktorý zamietol na základe zistenia, ktoré je zjavne v rozpore s písomnosťami v spise, konkrétne, že diskusia týkajúca sa výkladu článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia a bodu 44 rozsudku Nanjing Metalink/Rada, už citovaného, bola irelevantná na účely predmetnej veci.

43 Prvá časť tohto dôvodu je založená na tom, že v rozsahu, v akom vecná nesprávnosť uvedeného zistenia vyplýva z písomností v spise a najmä z vyjadrení Rady a Talianskej republiky, Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

44 Samotná Rada uznala, že práve z dôvodu, že Komisia sa domnievala, že podmienky nevyhnutné na zmenu pôvodného prijatého riešenia, ktoré boli vysvetlené v rozsudku Nanjing Metalink/Rada, už citovanom, neboli splnené, prijala toto riešenie. Talianska republika tiež potvrdila, že otázka výkladu poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia vo svetle rozsudku Nanjing Metalink/Rada, už citovaného, mala skutočne určujúci význam pri rozhodnutí Komisie navrhnúť konečné opatrenia založené na jej pôvodnom stanovisku. Za týchto podmienok a pri neexistencii nových skutkových okolností v zmenených konečných informačných dokumentoch z 23. marca 2007, ktorú zistil samotný Súd prvého stupňa v bode 72 napadnutého rozsudku, zistenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého mala táto otázka iba „incidenčnú“ povahu, je zjavne nesprávne.

45 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa preto nesprávne odmietol vyjadriť sa k tejto otázke.

46 Rada sa domnieva, že prvý odvolací dôvod je pre svoju selektívnu povahu nespôsobilý spochybniť posúdenie skutkových okolností vykonané Súdom prvého stupňa. Spochybnenia uvedené v tejto súvislosti odvolateľom neprihliadali na všetky písomnosti v spise, a najmä opomenuli vychádzať z troch písomností, o ktoré sa oprel Súd prvého stupňa. Vyjadrenie k žalobe predložené Radou počas konania pred Súdom prvého stupňa okrem toho neobsahuje žiadne dôkazy. Rada navyše spochybňuje, že výklad článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia mal v predmetnej veci významný vplyv, keďže akýkoľvek výklad by viedol k rovnakému výsledku. V každom prípade bez ohľadu na to, či výklad mal alebo nemal významný vplyv, neumožňuje záver, že Komisia prijala tvrdenie, podľa ktorého mala povinnosť nezmeniť svoje pôvodné rozhodnutie.

47 Komisia sa pýta na dôkaznú silu pripomienok Rady a Talianskej republiky v tomto kontexte, keďže sú tretími a neprísluš nými osobami na to, aby súdili dôvody, ktoré viedli

Komisiu k jej návratu k pôvodnému stanovisku. V každom prípade tieto pripomienky nepreukazujú, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy. Komisia totiž v rámci svojho rozhodnutia vrátiť sa k pôvodnému stanovisku prihliadla na nové dôkazy poskytnuté odvolateľom, avšak vo svetle všetkých vyjadrení skúmaných z celkového hľadiska dospela k záveru, že napriek týmto dôkazom štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve nemohol byť priznaný vzhľadom na podstatné nedostatky v účtovníctve odvolateľa. Návrh konečných opatrení tak nebol založený na zákaze zmeniť pôvodné zamietnutie tohto štatútu, ale na závere, že odvolateľ nespĺňal uplatniteľné vecné kritériá. Komisia uvádza, že by zmenila svoje pôvodné rozhodnutie, ak by bola presvedčená, že odvolateľ predložil nové dôkazy odôvodňujúce priznanie tohto štatútu.

48 Talianska republika tvrdí, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že neexistovali nové skutočnosti alebo nové dôkazy spôsobilé odôvodniť, aby Komisia zmenila svoje pôvodné rozhodnutie vo veci priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve. Komisia preto nielenže založila svoje presvedčenie, ktoré ju viedlo k potvrdeniu tohto pôvodného rozhodnutia, na zákaze zmeniť stanovisko, ale tiež na rozhodujúcej skutočnosti, že vážne nezrovnalosti, ktoré sa zistili, nebolo možné odstrániť novými dôkazmi. List Komisie zo 4. apríla 2007 dôkladne objasnil mnohé dôvody, ktoré túto inštitúciu viedli k potvrdeniu jej pôvodného rozhodnutia. Skutočnosť, že v predmetnej veci podmienky umožňujúce Komisii výnimočne zmeniť jej stanovisko o priznaní štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve nie sú splnené, bola iba jednou z týchto dôvodov.

49 Vedľajší účastníci konania uvádzajú, že prvý odvolací dôvod je zjavne nedôvodný, keďže odvolateľ nepreukázal, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené. Odvolateľ najmä nevyvrátil dôkladné vyhodnotenie relevantných dokumentov Súdom prvého stupňa, čo postačuje na zamietnutie prvého odvolacieho dôvodu. Okrem toho ani vyjadrenia Rady a Talianskej republiky predložené Súdu prvého stupňa, ani bod 72 napadnutého rozsudku, na ktorý odkazuje odvolateľ, nepodporujú závery, ktoré z nich chce vyvodiť. Vedľajší účastníci konania subsidiárne uvádzajú, že výklad už citovaného rozsudku Nanjing Metalink/Rada uvádzaný odvolateľom je nesprávny.

Posúdenie Súdnym dvorom

50 Prvý odvolací dôvod odvolateľa, ktorým uvádza, že Súd prvého stupňa sa nesprávne domnieval, že nerieši otázku výkladu poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, sa zakladá na tvrdení, podľa ktorého Súd prvého stupňa skreslil dôkazy, aby dospel k záveru, že Komisia v predmetnej veci nevychádzala zo zákazu nového posúdenia pôvodného skutkového stavu a že diskusia o tejto otázke je preto irelevantná.

51 Treba konštatovať, že Súd prvého stupňa sa v tejto súvislosti oprel o odôvodnenia č. 12 až 14 sporného nariadenia, o zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007, ako aj o list Komisie zo 4. apríla 2007.

52 Pokiaľ ide o sporné nariadenie, ako aj o zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007, Súd prvého stupňa v bodoch 43 až 45 napadnutého rozsudku uviedol, že z týchto nevyplýva, že zamietnutie Komisie navrhnúť priznanie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve odvolateľovi bolo odôvodnené zákazom nového posúdenia pôvodného skutkového stavu. Súd prvého stupňa v tomto kontexte najmä uviedol, že tieto dokumenty odôvodňovali zamietnutie uvedeného štatútu na základe nesúladu účtovných postupov odvolateľa s normami IAS, a teda opieral sa o hmotné kritériá. Tieto zistenia odvolateľ nespochybnil.

53 Pokiaľ ide o list Komisie zo 4. apríla 2007, Súd prvého stupňa v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku konštatoval, že tento skutočne odkazuje na judikatúru Súdu prvého stupňa zakazujúcu nové posúdenie pôvodného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však tiež v bode 48 tohto rozsudku uviedol, že Komisia v tomto liste založila svoje zamietnutie priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve na jednej strane na tom, že účtovníctvo odvolateľa nespĺňalo normy IAS, na druhej strane

na tom, a že informácie týkajúce sa ceny ocele neumožňovali nové posúdenie zistených nedostatkov v tomto účtovníctve.

54 Odvolateľ nespochybňuje tieto zistenia, ale nesúhlasí s posúdením vykonaným na ich základe Súdom prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku, podľa ktorého z tohto listu ako celku vyplýva, že poznámka Komisie týkajúca sa nemožnosti znovu posúdiť pôvodný skutkový stav má incidenčnú povahu, keďže inštitúcia svoje odmietnutie navrhnúť štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve založila na posúdení otázky, či žalobca spĺňa uplatniteľné hmotné kritériá.

55 Vyzýva teda Súdny dvor, aby nahradil posúdenie Súdu prvého stupňa svojím vlastným posúdením.

56 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora má len Súd prvého stupňa právomoc na jednej strane konštatovať skutkové okolnosti, okrem prípadu, keď by obsahová nepresnosť jeho konštatovaní vyplývala zo spisového materiálu, ktorý mu bol predložený, a na druhej strane tieto skutkové okolnosti posúdiť. Posúdenie skutkového stavu, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazných prostriedkov, ktoré mu boli predložené, teda nie je právnou otázkou, ktorá by ako taká podliehala kontrole Súdneho dvora (pozri rozsudky z 11. februára 1999, Antillean Rice Mills a i./Komisia, C-390/95 P, Zb. s. I-769, bod 29; z 15. júna 2000, Dorsch Consult/Rada a Komisia, C-237/98 P, Zb. s. I-4549, bod 35, ako aj z 23. apríla 2009, AEPI/Komisia, C-425/07 P, Zb. s. I-3205, bod 44).

57 V rozsahu, v akom odvolateľ poukazuje na skreslenie listu Komisie zo 4. apríla 2007, treba uviesť, že Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že skreslil jeho obsah. Ako totiž zdôrazňuje generálny advokát v bodoch 77 a 78 návrhov, hoci by bolo možné vykladať

uvedený list v zmysle uvádzanom odvolateľom, je napriek tomu nutné konštatovať, že takýto výklad nie je jediný záver, ktorý možno z jeho znenia vyvodiť.

58 Súdny dvor okrem toho nemôže súhlasiť s tézou bránenou odvolateľom, podľa ktorej jediným možným vysvetlením zmeny stanoviska Komisie je to, že táto inštitúcia sa nechala presvedčiť argumentáciou vedľajších účastníkov konania a niektorých členských štátov v rámci antidumpingového výboru, ktoré tvrdili, že posledná veta článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia neumožňuje Komisii zmeniť jej pôvodné rozhodnutie nepriznať odvolateľovi štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve.

59 Ako to konštatoval Súd prvého stupňa v bode 14 napadnutého rozsudku, vedľajší účastníci konania sa vo svojich pripomienkach týkajúcich sa všeobecného konečného informačného dokumentu z 20. februára 2007, predložených listom z 2. marca 2007, opierali najmä o tvrdenie, že žalobca nespĺňa hmotné kritérium uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia.

60 Z tohto listu totiž vyplýva, že vedľajší účastníci konania najmä uviedli, že toto kritérium musí byť vykladané striktne a že na jeho posúdenie je bezvýznamné, či nedostatky v účtovníctve odvolateľa, ktoré ním neboli spochybnené a ktoré vo viacerých ohľadoch predstavujú porušenie noriem IAS, mali skutočný vplyv na výsledok účtovníctva. Okrem toho uviedli, že vysvetlenia odvolateľa v tejto veci sú v každom prípade nesprávne a že Komisia neposkytla vysvetlenie, pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý ich prijíma. Nakoniec uviedli, že dôkaz o cene čínskych dovozov ocele je irelevantný, pokiaľ ide o otázku, či účtovníctvo odvolateľa bolo v súlade s normami IAS, a že v každom prípade používal hlavne a výlučne domácu oceľ.

61 Komisia vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania predloženom Súdu prvého stupňa vysvetlila, že v nadväznosti na pripomienky ostatných vedľajších účastníkov konania a pochybnosti vyjadrené niektorými členskými štátmi týkajúce sa myšlienky priznať odvolateľovi štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve na základe čísiel, ktoré poskytol o cenách ocele dovezenej z Číny, aj naďalej pokračovala v úvahách. So zreteľom na tieto reakcie dospela k záveru, že vzhľadom na nedostatky zistené v účtovníctve odvolateľa ju tieto čísla nemohli viesť k záveru, že kritérium uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvého pododseku druhej zarážke základného nariadenia bolo splnené, a že z tohto dôvodu bolo nevyhnutné zamietnuť odvolateľovi priznanie tohto štatútu. Komisia tiež v tomto kontexte zdôraznila, že sa necítila nijako zaviazaná navrhnúť Rade opatrenia, ktoré považovala za nesprávne, a že sa domnieva, že rozsudok Nanjing Metalink/Rada, už citovaný, nemohol byť vykladaný ako ukladajúci takéto obmedzenie.

62 Za týchto podmienok Súd prvého stupňa mohol na základe písomností v spise dospieť k záveru, že v rozpore s tým, čo navrhuje odvolateľ, zmena stanoviska Komisie medzi konečnými informačnými dokumentmi z 20. februára 2007 na jednej strane a zmenenými konečnými informačnými dokumentmi z 23. marca 2007 na druhej strane nebola odôvodnená zákazom zmeniť pôvodné rozhodnutie zamietnuť odvolateľovi tento štatút, ale zisteniami týkajúcimi sa výkladu hmotného kritéria uvedeného v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia.

63 Toto zistenie okrem toho nie je vyvrátené tvrdením odvolateľa, podľa ktorého znenie pripomienok predložených na prvom stupni Radou a talianskou vládou preukazuje, že táto zmena stanoviska bola odôvodnená zákazom zmeniť pôvodné rozhodnutie. Ako totiž uvádza generálny advokát v bodoch 79 a 80 návrhov, aj za predpokladu, že tieto pripomienky by mohli byť považované za „dôkazy“, nič to nemení na skutočnosti, že iné písomnosti v spise a najmä vyjadrenie Komisie ako vedľajšieho účastníka konania na Súde prvého stupňa uvádzajú opak toho, čo podľa odvolateľa vyplýva z týchto pripomienok. Vzhľadom na skutočnosť, že pripomienky Rady a Talianskej republiky nemajú absolútnu dôkaznú silu a že Súd prvého stupňa musí vykonať celkové

posúdenie všetkých dôkazov, nemožno mu vytýkať, že skreslil tieto dôkazy v podstate prijatím vysvetlenia, ktoré poskytla samotná Komisia, pokiaľ ide o jej zmenu stanoviska, namiesto toho, ktoré bolo pôvodne navrhnuté stranami, ktoré sú tretími stranami v rámci postupu vnútorného rozhodovania Komisie.

64 V dôsledku toho nemožno vytýkať Súdu prvého stupňa, že skreslil dôkazy v spise, keď rozhodol, že tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého Komisia v predmetnej veci vychádzala zo zákazu nového posúdenia pôvodného skutkového stavu, je nedôvodné.

65 Z uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

O druhom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

66 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že porušenie jeho práva na obranu, ktoré zistil, nemôže mať za následok neplatnosť sporného nariadenia z dôvodu, že v každom prípade neexistovala nijaká možnosť, aby správne konanie mohlo viesť k rozdielnemu výsledku. V rozsahu, v akom otázka výkladu článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia nemala incidenčnú

povahu, ale podstatnú, totiž toto porušenie zbavilo odvolateľa možnosti preukázať Komisii, že tento jej výklad bol nesprávny a že Komisia mala skutočne právo navrhnúť Rade konečné opatrenia založené na záveroch všeobecného konečného informačného dokumentu z 20. februára 2007. Situácia odvolateľa tak bola konkrétne dotknutá, keďže bol zbavený možnosti, aby správne konanie viedlo k úplne inému výsledku.

67 Rada, podporovaná Komisiou, vedľajšími účastníkmi konania a Talianskou republikou, súhlasí so záverom Súdu prvého stupňa, podľa ktorého porušenie článku 20 ods. 5 základného nariadenia nemôže viesť k zrušeniu sporného nariadenia, keďže v predmetnej veci nebolo právo odvolateľa na obranu porušené.

68 Podľa týchto účastníkov konania spočíva druhý odvolací dôvod na nesprávnych predpokladoch, najmä na skutočnosti, že odvolateľ mohol predložiť nové tvrdenia, ktoré mohli mať za následok zmenu stanoviska Komisie, že rozhodnutie Komisie vrátiť sa k pôvodnému stanovisku bolo odôvodnené zákazom zmeniť toto stanovisko a že Súd prvého stupňa zistil porušenie práva odvolateľa na obranu. Komisia z toho vyvodzuje, že druhý odvolací dôvod je neprípustný a neúčinný. Vedľajší účastníci konania tvrdia, že tento dôvod je zjavne neprípustný alebo nedôvodný a okrem toho uvádzajú, že odvolateľ nekonkretizuje určenie, ktoré spochybňuje v napadnutom rozsudku a nespresňuje jasne nesprávne právne posúdenie, ktoré vytýka Súdu prvého stupňa.

69 Rada, Komisia a subsidiárne vedľajší účastníci konania však spochybňujú výklad Súdu prvého stupňa týkajúci sa článku 20 ods. 4 a 5 základného nariadenia, podľa ktorého toto nariadenie vo všetkých prípadoch ukladá lehotu desiatich dní na predloženie pripomienok, ak Komisia založí svoje rozhodnutie na skutočnostiach a zisteniach, ktoré sa odlišujú od tých, ktoré sú uvedené v konečnom informačnom dokumente. Takýto výklad najmä nevyplýva zo znenia článku 20 ods. 4 základného nariadenia, je neprimeraný a spôsobuje Komisii značné praktické ťažkosti, pokiaľ ide o formálne lehoty uložené týmto nariadením.

70 Komisia najmä uvádza, že zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007 v podstate predstavujú „oznámenie“ v zmysle článku 20 ods. 4 základného nariadenia, a nie „konečnú informáciu“ v zmysle odseku 5 tohto článku, čo má za následok, že lehota uložená týmto článkom 20 nie je uplatniteľná.

71 Rada okrem toho tvrdí, že všeobecné právo na obranu sa naďalej uplatňuje nezávisle od výkladu článku 20 ods. 5 základného nariadenia a že lehota uložená týmto právom závisí od okolností danej veci. Lehota desiatich dní odo dňa, keď Komisia oznámila skutočnosti a zistenia, ktoré sa odlišujú od tých, ktoré sú uvedené v konečnej informácii, nie je vždy nevyhnutná na zabezpečenie práva na obranu.

Posúdenie Súdnym dvorom

72 Druhý odvolací dôvod smeruje proti záveru Súdu prvého stupňa v bode 76 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa porušenie článku 20 ods. 5 základného nariadenia Komisiou nemohlo dotknúť obsahu sporného nariadenia a v dôsledku toho práva odvolateľa na obranu.

73 Na úvod treba konštatovať, že v rozpore s tým, čo tvrdia najmä Rada a Komisia, Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 70 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia skutočne porušila článok 20 ods. 5 základného nariadenia tým, že Rade zaslala svoj návrh konečných opatrení iba šesť dní po tom, ako odvolateľovi oznámila zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007, a teda pred uplynutím lehoty desiatich dní stanovenej v tomto ustanovení.

74 Súd prvého stupňa totiž správne uviedol, že Komisia mala v predmetnej veci povinnosť informovať odvolateľa o svojom novom stanovisku, tak ako bolo vysvetlené v zmenených konečných informačných dokumentoch z 23. marca 2007, a že po zaslaní týchto dokumentov mala dodržať lehotu stanovenú v článku 20 ods. 5 základného nariadenia.

75 V tejto súvislosti treba najskôr konštatovať, že v rozpore s tým, čo sa snažia tvrdiť Komisia a Rada, v predmetnej veci nevzniká otázka, či každá minimálna zmena konečnej informácie musí byť tiež považovaná za „informáciu“ v zmysle uvedeného ustanovenia, ktorá vyžaduje dodržanie tam stanovenej lehoty.

76 V tomto kontexte stačí konštatovať, že v predmetnej veci nejde o takúto minimálnu zmenu, ale o podstatnú zmenu stanoviska Komisie v čase medzi oznámením konečných informačných dokumentov z 20. februára 2007 a oznámením dokumentov z 23. marca toho istého roku, ktorá mala významné dôsledky pre odvolateľa vedúce najmä k návrhu konečného antidumpingového cla 18,1 % namiesto 0 %, ktoré sa predpokladalo v prvej konečnej informácii.

77 Súd prvého stupňa ďalej správne rozhodol, že vzhľadom na to, že článok 20 ods. 5 základného nariadenia treba uplatniť, Komisia nemala zaslať svoj konečný návrh Rade pred uplynutím lehoty upravenej v tomto ustanovení.

78 Ako zdôrazňuje Súd prvého stupňa, tento výklad vyplýva nielen zo systematického kontextu, do ktorého patrí toto ustanovenie, ale jeho významom je tiež zabezpečiť, aby sa prípadné pripomienky dotknutých strán skutočne a bez prejudikovania vzali do úvahy. Samotná okolnosť, že Rada už rozhodovala o návrhu konečných opatrení, je totiž sama osebe spôsobilá ovplyvniť dôsledky, ktoré by mohli byť vyvodené z týchto pripomienok.

79 Prípadné ťažkosti inštitúcií súvisiace s dodržaním lehôt stanovených základným nariadením nakoniec nemôžu mať za následok, že budú porušené lehoty stanovené týmto nariadením na ochranu práva na obranu dotknutých podnikov. Naopak, je úlohou týchto inštitúcií a najmä Komisie prihliadať na ťažkosti spojené s lehotami uloženými týmto nariadením pri dodržaní práva na obranu týchto podnikov.

80 Okrem toho treba uviesť, že samotná Komisia v predmetnej veci uložila odvolateľovi lehotu desiatich dní, ktorú nemohla prekročiť bez porušenia zásady riadnej správy vecí verejných.

81 Pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľa na podporu jeho druhého dôvodu, treba súčasne konštatovať, že Súd prvého stupňa správne v bode 71 napadnutého rozsudku rozhodol, že nedodržanie lehoty desiatich dní upravenej v článku 20 ods. 5 základného nariadenia môže viesť k zrušeniu napadnutého nariadenia len vtedy, ak existuje možnosť, že správne konanie mohlo na základe tejto nesprávnosti viesť k inému výsledku, čo by konkrétne zasiahlo právo žalobcu na obranu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 1980, Distillers Company/Komisia, 30/78, Zb. s. 2229, bod 26; z 21. marca 1990, Belgicko/Komisia, nazývaný „Tubemeuse“, C-142/87, Zb. s. I-959, bod 48, a z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 31).

82 V rozsahu, v akom však odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení tejto judikatúry, treba preskúmať, či mohol na základe odôvodnenia uvedeného v bodoch 72 až 75 napadnutého rozsudku dospieť k záveru, že právo odvolateľa na obranu nebolo v predmetnej veci porušené.

83 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že dodržiavanie práva na obhajobu v každom konaní vedenom proti osobe, ktoré môže viesť k aktu nepriaznivo zasahujúcemu do jej právneho postavenia, je základnou zásadou práva Spoločenstva, ktorú treba zabezpečiť,

a to aj pri úplnom nedostatku procesnoprávnej úpravy. Táto zásada vyžaduje, aby osoby, ktorým sú určené rozhodnutia, ktoré významným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, mohli užitočne vyjadriť svoje stanovisko (pozri najmä rozsudky z 24. októbra 1996, Komisia/Lisrestal a i., C-32/95 P, Zb. s. I-5373, bod 21; z 21. septembra 2000, Mediocurso/Komisia, C-462/98 P, Zb. s. I-7183, bod 36, ako aj z 9. júna 2005, Španielsko/Komisia, C-287/02, Zb. s. I-5093, bod 37).

84 Ako vyplýva zo zistení Súdu prvého stupňa, odvolateľ vo svojom liste z 2. apríla 2007, ktorým predložil pripomienky k zmeneným konečným informačným dokumentom z 23. marca 2007, uviedol tvrdenia týkajúce sa otázky, či spĺňa hmotné kritérium uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia, ako aj otázky, či je pre Komisiu právne záväzné, z hľadiska poslednej vety tohto článku 2 ods. 7 písm. c), jej pôvodné zamietnutie priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve.

85 Je okrem toho nepochybné, že napriek skutočnosti, že tento list bol Komisii oznámený v rámci lehoty stanovenej v článku 20 ods. 5 základného nariadenia, nemala z dôvodu nedodržania tejto lehoty vedomosť o obsahu tohto listu v čase, keď zaslala návrh konečných opatrení Rade.

86 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenia uvedené v tomto liste týkajúce sa hmotného kritéria uvedeného v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia, Súd prvého stupňa v bodoch 72 až 74 napadnutého rozsudku rozhodol, že tieto tvrdenia sa nemohli dotknúť obsahu sporného nariadenia z troch dôvodov.

87 Predovšetkým zo spisu nevyplýva, že zmenené konečné informačné dokumenty z 23. marca 2007 uviedli nové skutkové okolnosti, ktoré ešte neboli oznámené odvolateľovi. Ďalej mal odvolateľ príležitosť počas predchádzajúceho štádia správneho konania vyjadriť sa k stanovisku nanovo uvedenému v týchto dokumentoch. Nakoniec z listu z 2. apríla 2007 nevyplýva, že odvolateľ predložil nové tvrdenia v odpovedi na prijatie stanoviska Komisiou.

88 Je nutné konštatovať, že tieto dôvody samy osebe nepostačujú na vylúčenie možnosti, že správne konanie mohlo viesť k rozdielnemu výsledku, ak by Komisia mala vedomosť o liste z 2. apríla 2007 pred zaslaním jej návrhu konečných opatrení Rade.

89 V tejto súvislosti treba najmä uviesť, že, ako sa uviedlo v bode 61 tohto rozsudku, Komisia sama vo svojom vyjadrení predloženom Súdu prvého stupňa vysvetlila, že iba v dôsledku pripomienok vedľajších účastníkov konania a niektorých členských štátov zmenila svoje rozhodnutie o pridelení štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve odvolateľovi predpokladané v konečných informačných dokumentoch z 20. februára 2007.

90 Je preto nepochybné, že Komisia nezmenila toto rozhodnutie z dôvodov, ktoré už uviedla na podporu svojho pôvodného zamietnutia priznať uvedený štatút odvolateľovi, ale so zreteľom na tvrdenia, ktoré jej boli predložené vedľajšími účastníkmi konania a niektorými členskými štátmi. Rovnako je nesporné, že tieto tvrdenia mali najmä preukázať, že pripomienky a dokumenty predložené odvolateľom nemohli viesť Komisiu k zmene svojho pôvodného zamietnutia priznania tohto štatútu.

91 Za týchto podmienok nemožno na základe odôvodnenia uvedeného v bodoch 72 až 74 napadnutého rozsudku tvrdiť, že práva odvolateľa na obranu sa konkrétne nedotkla skutočnosť, že sa mu neumožnilo účinne vyjadriť jeho názor na otázky vznesené týmito tvrdeniami a najmä na otázku, či napriek niektorým nedostatkom v účtovníctve odvolateľa mu mohol byť štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve priznaný na základe čísiel o cenách dovezenej ocele v Číne, ktoré poskytol v priebehu správneho konania.

92 Osobitne vzhľadom na priebeh tohto konania a na skutočnosť, že Komisia už dvakrát zmenila svoje stanovisko z dôvodu pripomienok, ktoré jej predložili dotknuté strany, nemožno vylúčiť, že táto by zmenila ešte raz svoje stanovisko z dôvodu tvrdení uvedených odvolateľom v liste z 2. apríla 2007, teda tvrdení, ktoré sa podľa zistení v bode 74 napadnutého rozsudku týkali významu, ktorý treba priznať zisteným účtovným nezrovnalostiam, ako aj dôsledkom, ktoré by mali byť vyvodené z informácií o dovozných cenách ocele.

93 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že rešpektovanie práva na obhajobu má zásadnú dôležitosť v takých konaniach, akým je konanie v tejto veci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. júna 1991, Al-Jubail Fertilizer/Rada, C-49/88, Zb. s. I-3187, body 15 až 17, a analogicky z 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisia, C-113/04 P, Zb. s. I-8831, bod 55).

94 Okrem toho treba pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že od odvolateľa nemožno požadovať, aby preukázal, že rozhodnutie Komisie by malo iný obsah, ale iba to, že takáto hypotéza nie je úplne vylúčená, keďže by mohol lepšie zabezpečiť svoju obranu v prípade neexistencie procesnej nezrovnalosti (pozri rozsudok Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný, bod 31, a citovanú judikatúru).

95 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenia uvedené žalobcom v tom istom liste z 2. apríla 2007, týkajúce sa otázky, či je pre Komisiu záväzné z hľadiska poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia jej pôvodné zamietnutie priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve, Súd prvého stupňa sa v bode 75 napadnutého rozsudku domnieval, že tieto tvrdenia neboli v každom prípade spôsobilé ovplyvniť obsah sporného nariadenia, keďže zamietnutie priznania tohto štatútu bolo založené na uplatnení hmotného kritéria.

96 Samotná skutočnosť, že Komisia vychádzala z hmotného kritéria v článku 2 ods. 7 písm. c) prvého pododseku druhej zarážky základného nariadenia na zamietnutie tohto štatútu v zmenených konečných informačných dokumentoch z 23. marca 2007, nepostačuje na vyvrátenie možnosti, že tvrdenia týkajúce sa výkladu poslednej vety tohto článku 2 ods. 7 písm. c), ktoré mal odvolateľ možnosť po prvýkrát uviesť v uvedenom liste, mohli ovplyvniť obsah návrhu konečných opatrení.

97 Keďže, ako bolo uvedené v bode 92 tohto rozsudku, nemožno vylúčiť, že Komisia by ešte raz zmenila svoje stanovisko z dôvodu pripomienok týkajúcich sa hmotného kritéria uvedených odvolateľom v jeho liste z 2. apríla 2007, má otázka, či táto inštitúcia mohla ešte zmeniť svoje pôvodné rozhodnutie o zamietnutí napriek zneniu poslednej vety článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, osobitný význam.

98 Aj keby Komisia bola nakoniec presvedčená, že odvolateľ splnil uvedené hmotné kritérium, mohla navrhnúť priznanie štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve tejto osobe iba za predpokladu, ak by bola presvedčená, že v rozpore s tým, čo uviedli niektoré členské štáty a vedľajší účastníci konania, nebola viazaná svojím pôvodným zamietnutím priznania tohto štatútu.

99 Okrem toho v rozpore s tým, ako Súd prvého stupňa rozhodol v bode 75 napadnutého rozsudku, relevantnosť tejto otázky nie je nijako vyvrátená zistením v bodoch 48 a 49 toho istého rozsudku, podľa ktorého pripomienka Komisie v jej liste zo 4. apríla 2007 o údajnej nemožnosti zmeniť svoje pôvodné rozhodnutie zamietajúce priznať odvolateľovi štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve bola iba incidenčná.

100 Iste, ako Súd prvého stupňa mohol dospieť v bode 50 napadnutého rozsudku k záveru, uvedené konštatovanie umožňovalo vyvrátiť prvý odvolací dôvod, ktorý bol založený na predpoklade, že Komisia sa vrátila k svojmu pôvodnému rozhodnutiu o zamietnutí tohto štatútu z dôvodu, že nemala právo ho zmeniť.

101 Avšak naopak, toto konštatovanie nebolo dostatočné na preukázanie v rámci preskúmania druhého dôvodu, že právo odvolateľa na obranu nebolo dotknuté porušením článku 20 ods. 5 základného nariadenia.

102 Ako sa totiž uviedlo v bode 78 tohto rozsudku, okolnosť, že Komisia sa obrátila na Radu s návrhom konečných opatrení predtým, ako dostala pripomienky odvolateľa v jeho liste z 2. apríla 2007, môže ovplyvniť dôsledky, ktoré ešte mohla vyvodiť z týchto pripomienok. Ak by Komisia mala vedomosť o týchto pripomienkach pred vyhotovením svojho návrhu konečných opatrení, jej manévrovací priestor pri ich hodnotení by bol širší a mohla by dospieť k iným záverom, aj čo sa týka otázky, či mohla zmeniť svoje pôvodné rozhodnutie o zamietnutí priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve odvolateľovi.

103 Je nutné konštatovať, že za týchto podmienok sa Súd prvého stupňa nemohol obmedziť, ako to urobil v bode 75 napadnutého rozsudku, na odkaz na jeho body 48 a 49 a takto na

obsah listu Komisie zo 4. apríla 2007. Keďže tento list bol spísaný až po tom, ako Komisia už zaslala rade svoj návrh konečných opatrení, a teda po tom, ako porušila článok 20 ods. 5 základného nariadenia, Súd prvého stupňa mal preskúmať, či obsah tohto návrhu a listu mohol byť rozdielny v prípade neporušenia tohto ustanovenia.

104 Z uvedeného vyplýva, že Súd prvého stupňa nemohol vylúčiť, opierajúc sa o body 72 až 75 napadnutého rozsudku, že porušenie článku 20 ods. 5 základného nariadenia zo strany Komisie mohlo ovplyvniť obsah sporného nariadenia a v dôsledku toho právo na obranu. Vzhľadom na to, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, druhý odvolací dôvod musí byť prijatý.

105 V dôsledku toho musí byť napadnutý rozsudok zrušený v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa rozhodol, že právo odvolateľa na obranu nebolo dotknuté porušením článku 20 ods. 5 základného nariadenia.

O žalobe pred Súdom prvého stupňa

106 Podľa článku 61 prvého odseku druhej vety Štatútu Súdneho dvora môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Súdu prvého stupňa sám právoplatne rozhodnúť o veci samej, ak to stav konania dovoľuje. V prejednávanej veci ide o tento prípad.

107 Ako sa uviedlo v bode 81 tohto rozsudku, nedodržanie lehoty desiatich dní upravenej v článku 20 ods. 5 základného nariadenia môže viesť k zrušeniu napadnutého nariadenia len vtedy, ak existuje možnosť, že správne konanie mohlo z dôvodu tejto nesprávnosti viesť k inému výsledku, čo by sa konkrétne dotklo práva žalobcu na obranu.

108 Treba preto preskúmať, či existencia takejto možnosti môže byť v predmetnej veci vylúčená.

109 O taký prípad ide vtedy, ak aj za predpokladu, že Komisia bola presvedčená listom z 2. apríla 2007, že odvolateľ spĺňal hmotné kritérium uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku druhej zarážke základného nariadenia, bolo jej zakázané podľa poslednej vety tohto článku 2 ods. 7 písm. c) zmeniť jej konečné rozhodnutie o zamietnutí priznania štatútu podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve odvolateľovi.

110 Článok 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia stanovuje vo svojich dvoch posledných vetách, že určenie, či výrobca spĺňa hmotné kritériá uvedené v tomto ustanovení, sa prijme do troch mesiacov od začatia prešetrovania a že toto určenie zostane v platnosti až do konca prešetrovania.

111 So zreteľom na zásady zákonnosti a riadnej správy vecí verejných toto ustanovenie nemôže byť vykladané spôsobom, ktorý by Komisiu nútil navrhnúť Rade konečné opatrenia, ktoré by na škodu dotknutého podniku ponechali v platnosti chybu spôsobenú pri pôvodnom posúdení týchto hmotných kritérií.

112 V prípade, ak Komisia v priebehu prešetrovania zistí, že v rozpore s jej pôvodným posúdením podnik spĺňa kritériá stanovené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvom pododseku základného nariadenia, je jej úlohou vyvodiť z toho primerané dôsledky, a to za dodržania procesných záruk upravených základným nariadením.

113 Z toho vyplýva, že Komisia ešte mohla zmeniť svoje stanovisko v nadväznosti na list odvolateľa z 2. apríla 2007.

114 Vzhľadom na to, že nemožno vylúčiť, že Komisia by navrhla Rade konečné opatrenia výhodnejšie pre odvolateľa, ak by mala vedomosť o obsahu uvedeného listu, a že v tomto prípade by Rada vychádzala z tohto návrhu, treba konštatovať, že právo odvolateľa na obranu bolo konkrétne dotknuté nedodržaním lehoty desiatich dní upravenej v článku 20 ods. 5 základného nariadenia, kvôli ktorej Komisia nemala včas vedomosť o tomto obsahu.

115 Sporné nariadenie preto musí byť zrušené v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek vyrobených odvolateľom.

O trovách

116 Podľa článku 122 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a ak Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

117 Podľa článku 69 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 tohto poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže odvolateľ navrhol zaviazať Radu na náhradu trov konania a táto nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania na oboch stupňoch.

118 Článok 69 ods. 4 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 118 tohto nariadenia, v prvom odseku stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. V súlade s týmto ustanovením treba rozhodnúť, že Talianska republika a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania. Podľa tretieho pododseku toho istého odseku Súdny dvor môže rozhodnúť, že aj iní vedľajší účastníci ako štát a inštitúcia znášajú vlastné trovy konania. Podľa tohto ustanovenia treba rozhodnúť, že spoločnosti ako vedľajší účastníci konania znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 29. januára 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada (T-206/07), sa zrušuje v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa rozhodol, že právo na obranu Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd nebolo dotknuté porušením článku 20 ods. 5 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva.**

2. **Nariadenie Rady (ES) č. 452/2007 z 23. apríla 2007, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou vyberanie dočasného cla uloženého na dovoz žehliacich dosiek s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a na Ukrajine, sa zrušuje v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clo na dovoz žehliacich dosiek vyrobených Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.**

3. **Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania na oboch stupňoch.**

4. **Komisia Európskych spoločenstiev, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA a Talianska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy